

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 254/2022
21.06.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Биљане Синановић, Невенке Важић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Петра Исакова, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину 30К 547/17 од 25.08.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 860/21 од 17.11.2021. године, на седници већа одржаној дана 21.06.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Петра Исакова, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину 30К 547/17 од 25.08.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 860/21 од 17.11.2021. године.

Образложење

Ставом I изреке пресуде Основног суда у Зрењанину 30К 547/17 од 25.08.2021. године, између осталих окривљени АА је оглашен кривим да је извршио кривично дело тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. Кривичног законика и осуђен је на казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 13.11.2018. године до 14.11.2018. године и од 21.01.2021. године до 25.08.2021. године. Истом пресудом окривљени су обавезани да сnose трошкове кривичног поступка и да на име судског паушала плате износ од по 10.000,00 динара, а окривљени АА и трошкове кривичног поступка у износу од 138.981,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 860/21 од 17.11.2021. године одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Зрењанину и бранилаца окривљених ББ, ВВ и АА и пресуда Основног суда у Зрењанину 30К 547/17 од 25.08.2021. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Петар Исаков, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) и члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји и да у осуђујућем делу у односу на окривљеног АА правноснажне пресуде укине и предмет врати на поновно суђење првостепеном суду, с тим да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем или да се у том делу побијане пресуде преиначе и окривљени АА ослободи од оптужбе, као и да се у смислу члана 488. став 3. Законика о кривичном поступку извршење правноснажне пресуде одложи.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Петра Исакова је неоснован.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости указује да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП на тај начин што је у доношењу првостепене пресуде учествовао судија Виоглавин Светолик, који је био члан већа које је окривљеном АА у предмету број 7Кв-851/19 од 13.11.2019. године одредило притвор, потом учествовао у доношењу одлуке о суђењу у одсуству према окривљеном АА и такође био члан већа које је 22.01.2021. године донело решење 2Кв-44/21 којим је одређено да остаје на снази решење Основног суда у Зрењанину 7Кв 851/19 од 13.11.2019. године којим је окривљеном АА одређен притвор.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се по оцени Врховног касационог суда не могу прихватити као основани. Наиме, исти наводи истицани су и у жалби браниоца окривљеног АА и били су предмет разматрања другостепеног суда који је поступао по жалбама изјављеним против пресуде Основног суда у Зрењанину 30К 547/17 од 25.08.2021. године. Другостепени суд је ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни 3 пасус 7 и страна 4 пасус 1 изнео јасне и аргументоване разлоге које Врховни касациони суд прихвата као правилне и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Даље у поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац указује да је побијаним пресудама учињена и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, односно да се правноснажне пресуде заснивају на доказима на којима се нису могле заснивати. Као незаконите доказе бранилац означава записник о препознавању лица од стране окривљеног које је извршено 08.03.2017. године, из разлога што је одредбом члана 232. став 1. ЗКП прописано да се о свакој радњи

предузетој у току поступка саставља записник истовремено са предузимањем радње, међутим у конкретном случају записник о препознавању лица носи датум 06.04.2017. године, док је криминалистичко-техничка документација састављена четири године након наводног препознавања (2021. године), на којим доказима се правноснажне пресуде нису могле заснивати.

Овакве наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног је истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су овакви наводи неосновани, о чему је у образложењу пресуде на страни 5 пасус 3 и страни 6 пасус 1 дао јасне и довољне разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Поред тога бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости правноснажне пресуде побија и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП и наводи да изрека пресуде којом је окривљени оглашен кривим не садржи ни једну од алтернативно предвиђених радњи кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. Кривичног законика (КЗ), већ је у изреци описана само радња извршења кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) КЗ чини учинилац дела крађе (члан 203.), ако је крађа извршена обијањем или проваљивањем затворених зграда, станова, соба, каса, ормана или других затворених простора или савлађивањем механичких, електронских или других већих препрека.

Кривично дело крађа из члана 203. став 1. КЗ чини лице које туђу покретну ствар одузме другом у намери да њеним присвајањем себи или другом прибави противправну имовинску корист.

Из законског описа бића кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. КЗ произилази да ово кривично дело, које представља посебан квалификовани облик крађе, чини лице које кривично дело крађа из члана 203. КЗ изврши под неком од квалификаторних околности предвиђених у тачкама од 1) до 6) наведеног члана, конкретно, тачком 1) - ако је крађа извршена обијањем или проваљивањем затворених зграда, станова, соба, каса, ормана или других затворених простора или савлађивањем механичких, електронских или других већих препрека.

Из списка предмета произилази да је поред осталих окривљеном АА и др, стављено на терет да је „у стању када су могли да схвате значај свога дела и да управљају својим поступцима, по претходном договору, а у намери да себи прибаве противправну имовинску корист, одузели и присвојили туђе покретне ствари, на тај начин што су ... употребом клешта за сечење лима, маказа за орезивање воћа и два ножа начинили отворе са задње стране и на крову киоска „Мој киоск Штамп-Футура плус“...при чему су били свесни свога дела, хтели су његово извршење и били су свесни да је њихово дело забрањено“. Овако описана радња (прављење отвора на

киоску употребом клешта за сечење лима, маказа за резивање воћа и два ножа), по налажењу овог суда, представља радњу обијања под којом се иначе подразумева насилно продирање у затворени простор, дакле употреба физичке снаге ради насилног уклањања препрека у циљу улажења у затворени простор и по правилу оштећење делова затвореног простора (у овом случају прављење отвора са задње стране и на крову киоска), а која радња представља једну од алтернативно прописаних облика извршења кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. КЗ.

Дакле, супротно ставу браниоца у радњама окривљеног стичу се сва битна законска обележја кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) КЗ, за које је окривљени оптужен и правноснажно оглашен кривим, па су неосновани наводи браниоца окривљеног којима се указује да је суд учинио повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, јер је огласивши окривљеног кривим за кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) КЗ применио закон који се не може применити.

Из свега напред наведеног, Врховни касациони суд је у смислу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**